Võib päris kindlasti öelda, et peame veel terve rea aastate kestel nägema tööpuudust. Seniste andmete järgi vabaneb Tartu piirkonnas talvekuil 3500—4500 inimest tööstusist, millised töötavad suvi-hooajal. Lauavabrikud, savi-, turba- ja ehitustööstused, aia- ja põllupidamised lõpetavad talvekuudeks töötamise kas osaliselt või täiesti. Osa neid vabanejaid saab tööd viinavabrikute, linaaitade jne. talviste tööde arvel, kuid seevastu koormavad talvel tööturgu väikekohapidajad, kes endile peavad hankima lisateenistust. Jääb järele ikkagi 2000—3000 hooajatöölist, keda peab talvel tööga aitama, seda enam, et töötuist suur osa on naised, — perekonna ainukesed toitjad.

1924. a. alul määras Töö-hoolekandeministeerium esmakordselt abiandmiseks töötuile Tartus üks miljon senti. Tol ajal oli töötuid Tartus 1614, — suurim arv, mis veebruaris kunagi varem Tartu tööbörsis oli registreeritud.

Abi anti alates 20. veebr. kuni 4. maini 1924 neile töötuile, kellele tööbörs tööpuudusel ei saanud tööd muretseda. Ministeeriumi soovi kohaselt anti igale toetuse-õiguslikuks tunnustatud töölisele toiduaineid: leiba 1 nael, loomaliha ¼ n., kartuleid 2 n. ja piima ¼ toopi päevas, suhkrut ¼ n., heeringaid 1 nael ja tangu 2 naela nädalas. Samal määral anti toetist ka töötu perekonna liikmeile, kui nad töötu ülal pidada ja elasid tema juures — vanemaile, kui nad üle 65 a. vanad, ja lastele 14 a. vanuseni. Tööline, kes langes välja töötute nimekirjast tööbörsil, kaotas ka abisaamise õiguse.

Abi said 464 perekonda 1043 liikmega. (Toetisena anti 32.452 n. leiba, 64.904 n. kartuleid, 3252 n. heeringaid, 9272 n. tangu, 1159 n. suhkrut, 8113 n. liha, 8113 toopi piima ja 160 pd. kuivatatud tindikalu. Töötud ei tahtnud meelsasti tindikala, seepärast jäi välja jagamata umbes 48 pd. kala, millised anti üle hoolekande-osakonnale).

Antud toiduainete ostmiseks tarvitati (kaasa arvamata tindikalad) 926.478 mk. ja kantseleikulude, kontrollijate ja ametnike palkadeks 73.522 marka.

1924. a. suvel asuti seisukohale, et abiandmine toiduainete näol ei ole otstarbekohane, vaid töötuid tuleb abistada neile töö muretsemisega.

1926. aastal tegi Töö- ja hoolekandeministeerium katset lahendada tööpuudust osaliselt sellega, et andis tööpuuduse vastu võitlemise krediidist toetist ettevõtteile. Anti töölisile prii sõit raudteel töökohta ja tagasi tingimusel, et nad sääl teatud aja töötaksid. Anti ka järelmaksu pääle saapaid ja kindaid vabrikuhindadega. See katse ei andnud nimetamisväärt tulemusi, ning pääle prii sõidu andmise raudteel ei ole seda katset enam korratud.

Siis kogus ministeerium tööbörsidelt andmeid nende tööliste kohta, kes soovivad maad, et asuda elama maale, kuna valitses arvamine, et maal on tööd ka talvel. Seega kavatseti vältida tööliste linnavalgumist ja isegi linnadest maale tagasi juhtida.

Tööpuuduse vastu võideldud on meil päämiselt ühiskondlike tööde korraldamisega, välja arvatud 1924./25. aastal erandina töötuile abiandmine produktidena ja hiljem mõnel juhul riigi ja ka linnavalitsuse poolt väiksemate summade väljajagamine.

Maanteede korrashoiu krediidist on Teedeministeerium andnud omavalitsustele summasid kivikillustiku valmistamiseks talvekuil. Tööpuuduse vastu võitlemiseks asutati O/Ü. „Kodukäsitöö" Tallinnas. Tartus teotseb linnavalitsuse palgalisena käsitöö-instruktor, kelle ülesandeks on aidata kaasa kodukäsitöö arendamisele.

Tööpuuduse vastu võitlemises kui ka hädaabitööde korraldamises on puudunud meil senini sihtjooned. Sääl, kus ühed ringkonnad näevad tööpuudust,